

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 16

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ σὲ χαρῶ, ἀγόρι μου, ἔκαμε ὁ
πλοίαρχος ἀπορώντας· ἔχετε καὶ του-
φέκια στὸ χωριό σου;

— Ὅχι ὄλοι, ἀπάντησε ὁ Μοκοκό.
Ὁ μπαμπὰς ἔχει τουφέκι γαλλικὸ κι'
ἐμάθε ἐμένα νὰ ρίχνω... Ὅταν
γίνω βασιλιάς, πρόσθεσε μ' ἀξιοπρέ-
πεια, θὰ δώσω τουφέκια σ' ὅλους τοὺς
στρατιῶτες μου καὶ θὰ πολεμήσουμε
ἐχθροὺς μας Μπαταμπούμ!

* *

Ὅλα τὰ πράγματα τελειώ-
νουν, ὅσο ὥρατα κι' ἂν εἶναι. Κι'
ἡ μέρα αὐτὴ πέρασε κι' ἦρθε ἡ
ὥρα νὰ πάνε στὸ σταθμό, ὅπου
θὰ ἔβρισκαν τὸν Πατατούκα.

Ὁ γυρισμὸς ἐγίνε μετ' ἐλαττώ-
σεως. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε,
οὔτε κι' ὁ καπετὰν Μάριος, ποὺ
συνήθως μιλοῦσε πολὺ.

Συλλογίζεσθαι μ' ἀνησυχία τί
εἶδους ζωὴ περίμενε τὰ δύο παι-
διὰ στὸ Παρίσι, μετ' προστάτη
αὐτὸ τὸ ὑποπτό ὑποκείμενο ποὺ
τοῦ εἶχε τόσο λίγη ἐμπιστοσύνη.

Γι' αὐτό, λίγο πρὶν χωρίσουν,
ὁ πλοίαρχος εἶπε στὸ Μοκοκό
μετ' ἀπορία συγκίνηση στὴ φω-
νὴ του:

— Μικρὲ μου, ἂν καμμιά φο-
ρὰ τύχει νὰ βρεῖς τίποτα δυσκο-
λίες καὶ εἶσαι στενοχωρημένος, νὰ μοῦ
γράψεις παρευθὺς: πλοίαρχον Μάριον,
ὁδὸς Μαζααράν, Μασσαλιῶν... Κατά-
λαβες;

— Ναι, κατάλαβα, ἀπάντησε τὸ βα-
σιλόπουλο, συγκινημένο ἀπὸ τὴν κα-
λὸσύνη τοῦ ναυτικοῦ.

— Πλοίαρχον Μάριον, ὁδὸς Μαζα-
αράν, ξαναεἶπε ὁ Μασσαλιώτης,

Τ' ἀμάρξι σταμάτησε στὴν εἰσοδὸ τοῦ
σταθμοῦ. Ὁ Πατατούκας περίμενε μπρο-
στὰ στὴ θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων. Προα-
πάντησε τὰ δύο παιδιὰ μετ' βήμα στα-
θερὸ καὶ μετρημένο, πρᾶγμα ποὺ ξά-

φνισε τὸν πλοίαρχο. Τὸν κοίταξε κα-
λὰ-καλὰ καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ «καθη-
γητὴς» δὲν ἦταν μεθυσμένος. Πῶς τὸ-
παθε; Περύγιο!

— Τόσο τὸ χειρότερο, σκέφθηκε.
Ἄν βρισκόταν στὰ κέφια, θὰ ἤμοῦν
ἀναγκασμένος νὰ μὴ τοῦ ἐμπιστευθῶ
τὰ μικρά.

Μὰ φαίνεται ὅτι ὁ Πατατούκας, ἀ-
πὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ βιπό-
ρι, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξαλείψει τὴν
ἐντύπωση ποὺ ἡ ἄτακτὴ διαγωγὴ του
εἶχε κάμει στὸν πλοίαρχο καὶ στοὺς
ἐπιβάτες.

Παρουσιάστηκε λοιπὸν μετ' πολλήν

— Μάλιστα! ἀπάντησε σοδὰρὰ ὁ
καθηγητὴς.

Ἡ Ἰσὲ συγκράτησε τὴ χαρὰ της
κι' ἀρκέστηκε μόνο ν' ἀλλάξει μιὰ χα-
ρούμενη ματιὰ μετ' τὸ Μοκοκό.

Πέρασαν στὴν ἀποβάθρα, ὅπου πε-
ρίμενε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Κι' ἐδῶ ἡ κατάπληξη κι' ὁ θαυμα-
σμὸς τῶν παιδιῶν ἦταν ἀπερίγραπτος.
Τὰ καίμενα δὲν εἶχαν ἰδεῖ ποτέ τους
σταθμὸ καὶ σιδηρόδρομο καὶ κοίταζαν
τώρα, ἄφωνα ἀπὸ θαυμασμό, τὴν πε-
λώρια μηχανὴν ποὺ ξεφύσσοιτο σὰν ὑ-
περφυσικὸ τέρας, ἀνυπόμονα νὰ ξεκινή-
σει τρέχοντας στὴς ἀπέραντες ἐκτάσεις.

«Ἀποχαιρέτησε ψυχρὰ κι' ἀνέβηκε στὸ βαγόνι...» (Σελ. 138, στ. α'.)

ἀξιοπρέπεια, μαζί μ' ἕναν ὁπᾶλληλο
τοῦ σταθμοῦ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἀπειρο-
σεδασμό.

— Σὰς εὐχαριστῶ, γιατί φροντίσα-
τε γιὰ τοὺς μαθητὰς μου, εἶπε ψυχρὰ
κι' ἀμεμπτα στὸν πλοίαρχο.

Ἦστε γύρισε στὴν Ἰσὲ καὶ τῆς
εἶπε:

— Τηλεγράφησα στὸ βασιλιά γιὰ
τὴν ὑπόθεσή σου κι' ὅταν λάβω ὁδηγίες,
θὰ σοῦ πῶ τί θὰ γίνῃ γιὰ σένα.

— Ὅσο εἰς ἐρχομὸν στὸ Παρίσι
μαζί σας; ρώτησε δειλὰ ἡ κόρη τοῦ
Μαμοῦ.

Ὁ Πατατούκας ὅμως δὲν σκοτίστηκε
νὰ ἐξηγήσῃ, μετ' λίγα ἔστω λόγια, στὰ
παιδιά τὴν θαυμάσια αὐτὴ ἐφεύρεση, ποὺ
μόνο ἡ συνήθεια μᾶς κάνει νὰ μὴ τὴν
προσέχουμε τώρα πιά.

Πῆρε ἀπότομα τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ χέ-
ρια καὶ τὰ φέρε μπρὸς σ' ἕνα διαμέρι-
σμα, ὅπου ὁ ὁπᾶλληλος περίμενε μετ'
τὸ κασκέτο στὸ χέρι.

— Τὸ ἰδιαιτέρὸ βαγόνι εἶν' ἑτοιμο.
Ὁ πρίγκιψ μπορεῖ ν' ἀνεβῇ, εἶπε ὁ
ὁπᾶλληλος.

Ὁ Πατατούκας, ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει
ἀπὸ πρὶν ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσίαν, κοί-

ταζε τον πλοίαρχο και τους άλλους για να ιδεί τι εντύπωση θα τους έκανε. Μά κανείς δεν έδινε προσοχή σ' αυτό, γιατί όλοι κοιτάζαν ν' αποχαιρέτησουν τρυφερά τα δυο συμπαθητικά αρπακίδια. Ο Πατατούκας δεν κρατήθηκε:

— Έδῆλωση, είπε, στο σταθμάρχη την ιδιότητά μου και μου κράτησε ιδιαίτερο βαγόνι.

Κι' άμέσως αποχαιρέτησε ψυχρά κι' επίσημα κι' ανέδθηκε γρήγορα στο βαγόνι.

Ο πλοίαρχος κι' οι κυρίες φίλησαν τα δυο παιδιά με μεγάλη συγκίνηση.

— Δεν ξέρω γιατί, έλεγε ο ναυτικός ύστερα, μά μου κοστίζει λιγάκι να βλέπω αυτά τα δυο άθωα παιδάκια να πηγαίνουν στο Παρίσι μοναχά τους, στα χέρια αυτού του μεθύστακα... Κάτι μου λέει ότι ή δουλειά αυτή δε θα πάει καλά. Ο Θεός να με βγάλει ψεύτη.

Το σφάλγμα έδωκε το σύνθημα και το τραίνο ξεκίνησε άργά πάνω στις γραμμές. Οι δυο μικροί Άφρικανοί, με τα πρόσωπα κολλημένα στα τζάμια του βαγονιού, έστελναν διαχυτικούς αποχαιρετισμούς στους φίλους των, που μαζί τους είχαν περάσει μια τόσο όμορφη ημέρα.

Ο Μοκοκό έδρισκε ότι έτρεχε πολύ γρήγορα το τραίνο αυτό που τον πήγαινε προς το Παρίσι και τον χώριζε από τον τόσο καλό καπετάν-Μάριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ξενοδοχείον «Η Διάνα»

Παραλείπω να σας περιγράψω τις άτέλειωτες εκπλήξεις των φίλων μας μπροστά σε κάθε νέο κι' αξιοθαύμαστο που συναντούσαν.

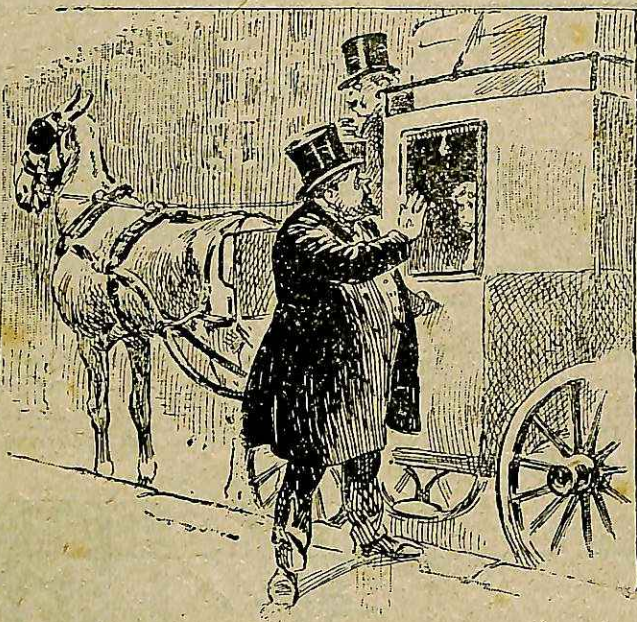
Μά τα ύνεικά τους βγήκαν ψεύτικα, εϋθός μόλις έφτασαν στο Παρίσι, μέσα στην πυκνή πρωινή όμίχλη. Η μαγική λέξη «Παρίσι» έκανε τους μικρούς να φαντάζονται μια πόλη λαμπρή, που να κολυμπά στο χρυσάφι και να νάναι γεμάτη από ανθρώπους στολισμένους λαμπρά. Κι' όταν είδαν ότι ή πόλη αυτή δεν είχε μήτε τον ήλιο της Μασσαλίας, έννοιωσαν μια βαθειά απογοήτευση.

Ο Μοκοκό δοκίμασε να ρωτήσει τον καθηγητή του, γιατί αυτή ή πόλη ήταν έτσι παράξενα σκοτεινή, μά ο Πατατούκας δεν είχε άρεξη για όμιλλες. Από τη στιγμή που είχε ξεφορτωθεί

το άγρυπνο μάτι του πλοίαρχου, δεν έδινε πιά πεντάρα για τίποτα και μεταχειριζόταν το Μοκοκό, κι' ακόμη περισσότερο την Ίολέ, μ' απεριγραπτή σκληρότητα.

Μέσα στ' άμάξι, που τους πήγαινε τρέχοντας στη διεύθυνση που είχε δώσει ο Πατατούκας στον άμαξά, ήταν άπορροφημένοι από σκέψεις ευχάριστες, γιατί τα παιδιά, συμμαζεμένα στο μπροστινό κάθισμα, τον έδλεπαν κάθε τόσο να χαμογελά.

Άλήθεια, ήταν ευχαριστημένοι ο Πατατούκας που έδλεπε να περνούν μπροστά του οι δρόμοι του Παρισιού,

«Μείνετε μέσα, μωρουδέλια!» (Σελ. 138, στ. γ΄.)

που τους είχε άφρει πριν από δυο χρόνια, γυρεύοντας τύχη στ' άγρια μέρη της Άφρικης!

Και την είχε βρει τώρα την τύχη που ζητούσε!

Ένα εκατομμύριο κι' ένα πελώριο διαμάντι!

Βέβαια, όπῆρχε ένα έμπόδιο στη μέση: ο μικρός αυτός πρίγκιπας, καθώς και το διαβολοκόριτσο, που μπορούσαν να το γίνουν κουνούπι. Άλλά δε βαριέστε! Λογάριαζε να τα βγάλει πέρα μια χαρά.

Τώρα τ' άμάξι βρισκόταν στη Μονμάρτη και περνούσε το μουλεβάρ Μπατινιόλ. Ύστερα από λίγα λεπτά, σταματούσε στην όδον Μαρτύρων μπροστά σ' ένα σπίτι με πολύ φτωχικό παρυσιαστικό, όπου διάβαζε κανείς γερμμένη με χοντρά γράμματα την ακόλουθη έπιγραφή:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Η ΔΙΑΝΑ»

Δωμάτια με 1,50 την όμiera.

Γίνονται δεκτοί και οικότροφοι.

Ο Πατατούκας άνοιξε την πόρτα. Οι μαθητές του, νομίζοντας ότι έφτα-

σαν, έτοιμάστηκαν να κατεβούν. Μά αυτός, άμα κατέδθηκε, ξανάκλεισε την πόρτα και τους κράτησε.

— Μείνετε μέσα, μωρουδέλια! τους είπε με τη σκληρή και προσταχτική φωνή του. Περιμένετε με και μη σκέψετε ρούπι! Μη ξεμυτίσετε από τζάμια, γιατί αλοϊμόνó σας!

Έκλεισε με προσοχή τα τζάμια κι' άφησε παραγγελία στον άμαξά:

— Περιμένε με και το νοϋ σου μη φύγουν τα μικρά!

— Έννοια σου, άφεντικό! άπάντησε ο άμαξάς και ξεδίπλωσε την έφημερίδα του, ευχαριστημένος γιατί προμάντευε ότι θα περίμενε κάμποση ώρα, ενώ το ταξμετρό του θα δούλευε. (*Ακολουθεί)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΩΣ ΕΙΠΑΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ:

Έκείνο τον καιρό, μερικοί λόγιοι των Άθηνών μαζευόνταν τακτικά σε μιά ήσυχη μυρσαρία και τάλεχαν. Στην παρέα ήταν κι' ο Γεώργιος Βιζυηνός, ο έξοχος ποιητής και διηγηματογράφος, καθηγητής τότε της άπαγγελίας στο Ώδεϊο. Ήταν ακόμα κι' ένας κουφός, φίλος των λογίων, που του άρεσε να τους άκούη... όταν μιλούσαν δυνατά. Όταν όμως μιλούσαν πὸ σιγά, εκείνος, μη άκούγοντας λέξη, έρρέμπαζε σιωπηλός κι' οι άλλοι συχιά τον ξεχνούσαν...

Έκείνο το βράδυ, ο Βιζυηνός είχε δίπλα του τον κουφό. Μιλούσαν περί άπαγγελίας και κάποιος ρώτησε τον κ. καθηγητή πὸς θαπρεπε ναπαγγελθῇ το «Μιά βοσκοπούλ' άγάπησα», το περίφημο τραγούδι του Ζαλοκώστα.

Μέσα σε γενική προσοχή, ο Βιζυηνός το άνάλυσε, το χαρακτήρισε ως «άφηγηματικό» κι' είπε πὸς του ταίριαζε μια ήσυχη άπαγγελία, όπως θάκανε κανείς μια έμπιστευτική διήγηση σ' ένα φίλο του.

— Νά, παραδείγματος χάρι...

Και, γυρίζοντας στον ξεχασμένο δίπλα του κουφό, — ή προσοχή των άκροτών είχε κορυφωθεί, — άρχισε σιγανά την άπαγγελία:

— «Μιά βοσκοπούλ' άγάπησα, μια ζηλεμένη κόρη...»

Ο κουφός, βλέποντας τον Βιζυηνό να το μιλά, ξύπνησ' εϋθός απ' το ρεβασμό του, αλλά μην άκούγοντας, τον ρώτησε ζωηρά και πρόθυμα:

— Πὸς είπατε, παρακαλώ...

Ο Βιζυηνός άπόμεινε μ' άνοιχτό το στόμα. Οι άλλοι λιγώθηκαν, κυλίστηκαν από τα γέλια. Κι' ο κακόμοιρος ο κουφός, που ήταν άδύνατο να καταλάβῃ την αίτία της μεγάλης αυτής λακρότητας, φώναξε κατάπληκτος και σταυροκοπούμενος:

— Μά τί είπα;... Για το Θεό, τί είπα;..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Όποια όμως και νάταν ή αίτία, ο Νίλς χαιρόταν για κάθε ώρα που απομάκρυνε την άναχώρησή του και τη συνάντησή με τους γονείς του.

Άφου χόρτασαν οι άγριόχηνες, γύρισαν πίσω στη λίμνη κι' άρχισαν τα παιχνίδια ως το μεσημέρι. Έβάζαν το χήνο στο φιλότιμο να παραβῇ μαζί τους στο πῆδημα, στο πέταγμα και στο κούμπι, και μ' όλο που ο καίμενος ο Φίλιππας έδαζε δλα του τα δυνατά, οι σερπετές άγριόχηνες τον ξεπερνούσαν πάντα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Νίλς καθόταν καθλι-κεμένος πάνω στη ράχη του χήνου και το φώναζε και χαιρόταν κι' αυτός μαζί με τα πουλιά. Καί γινόταν τόσο φασαρία, τόσο θόρυβος, τόσο γέλια και τόσο κακαρίσματα, ώστε ο Νίλς φοβόθηκε μή τους καταλάβῃ κανένας άνθρωπος και τους κυνηγήσει.

Στο τέλος χόρτασαν οι χήνες το παιχνίδι, πέταξαν πάνω στον πάγο και αναπαύθηκαν κάμποση ώρα. Τά-πόγευμα το πέρασαν έπως και το πρωί, δηλαδή πρώτα βοσκήσανε ένα-δυό ώρες και ύστερα κούμπησαν κι' έπαιξαν ως το ήλιοσασίλεμα. Τέλος πέταξαν πάλι στον πάγο κι' αποκοιμήθηκαν ως το πρωί.

— Άχ, πόσο θα μου άρεσε αυτή ή ζωή εάν την έκανα κι' εγώ, συλλογίζόταν ο Νίλς το βράδυ, χωμένος κάτω από το χήνου τη φτερούγα. Άδριο όμως θα με στείλουν πίσω σπίτι μου.

Την άλλη μέρα, από το μυαλό του Νίλς πέρασε ή ιδέα, ότι οι άγριόχηνες είχαν σκοπό να τον κρατήσουν κοντά τους. Την Πέμπτη όμως δεν του έμενε πιά καμιά έλπίδα. Την Παρασκευή και το Σάββατο τις πέρασε πότε νοιώθοντας μια μικρή έλπίδα να γεννιέται μέσα του, και πότε βυθισμένος στην πύδ βαθείά άπελπισία.

Ός τότε, οι χήνες πετούσαν, στριφογυρνούσαν κι' έβασκαν κοντά στη λίμνη, χωρίς να τις πειράζει ή άλεπού. Το Σάββατο όμως το πρωί, την ώρα που βρισκόνταν σ' ένα χωράφι κι' έφαγαν για να βρουν τίποτα να φάνε, ήρθε ή κυρά Μαριώ κι' άρχισε πάλι να κυνηγάει τις χήνες. Τότε ή Άκκα είδε ότι, παρ' όλα όσα είχε πῆθει ή άλεπού, δεν ήθελε να τις άφήσῃ σε ήσυχία και για τον λόγο αυτό αποφάσισε να φύγουν άμέσως από κεί. Σηκώθηκε λοιπόν ψηλά και πέταξε μαζί με το κοπάδι της αρκετά μακριά, πέρα από τον κάμπο του Φόρς και από τις πλαγιές του Λεντερέντερ. Έκει κοιμήθηκαν το βράδυ. Κι' ή άλλη μέρα που ξημέρωσε, ήταν πάλι Κυριακή.

Μια όλόκληρη έβδομάδα είχε περάσει απ' την ημέρα που μαγεύτηκε ο Νίλς κι' ήταν ακόμη τόσο μικρός όσο και τότε.

Ο Νίλς σκέφθηκε, ότι εκείνη την ημέρα δεν ήταν δυνατό παρά να του λεγαν οι χήνες την άπόφασή τους. Κι' άλήθεια. Το ίδιο πρωί, ενώ καθόταν κάτω από μια λυγαριά, είδε την Άκκα να έρχεται μαζί με τις άλλες χήνες που σχηματίζουν πίσω της μια μακριά σειρά. Περπατούσαν μ' έξαιρετική βραδύτητα κι' έπισημότητα, και

ο μικρός κατάλαβε άμέσως πὸς τώρα θα μάθαινε, τι είχε αποφασιστεί γι' αυτόν.

Όταν σταμάτησαν μπροστά του δλες οι χήνες, ή Άκκα άρχισε να λέει:

— Έχεις κάθε λόγο ναπορείς μ' έμένα πύδ, ενώ με έσωσες από τα νύχια της κυρά Μαριώς, δεν σ' ευχαρίστησα ακόμα για τη σωτηρία μου. Έγώ είμαι όμως από κείνους που δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους με έργα και όχι μοναχά με λόγια.

(*Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

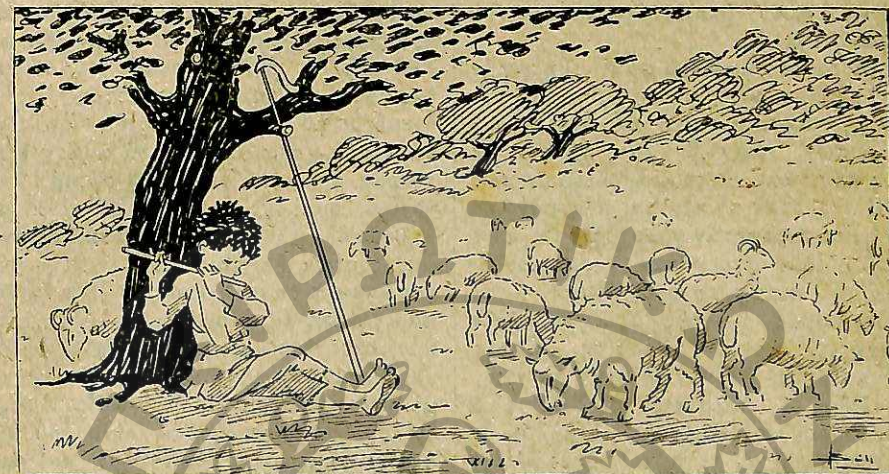
ΙΣ΄.

Πρώτος ο Μπέμπης άγνάντευε ένα μικρό κοπάδι πρόβατα, που ανέβαινε να βοσκήσῃ στο λόφο της Αγίας Παρασκευής. Τόδηγούσε μόνο ένας μικρούλης βοσκάς, ο Μεμάς, με μια πελώρια γλίτσα, κληρονομιά του παππού του.

«Όραία δουλειά! μπράβο!» συλλογίσθηκε άμέσως ο άρχιλήσταρχος. Και φώναξε στη συμμορία:

— Έτοιμασῆτε! Θαπάξουμε μια προβατίνα για ναχουμε γάλα κάθε πρωί, κι' εν' άνοι για να φάμε αύριο... Το νοϋ σας, να κάνετε ό,τι σας προστάξω... Σπίθα, ξύπνα!...

«Θά βρούμε το μελά μας!» συλλογίσθηκε ή Φεβρονία. Μά δεν το είπε.

Γιατί ντροπέταν να φανῇ φοβητσάρα, άφου έκανε μάλιστα και τάγορί. Ο Φούσκας όμως δεν ντροπήκε καθόλου. Κι' από τη θέση του είπε στον καπετάνιο:

— Τὸν ξέρω εγώ το Μεμά που βόσκει τα πρόβατα. Είναι πολύ χεροδύναμο παιδί. Αν τα βάλουμε μαζί του, μπορεί να μᾶς κάνει καλά και τους δυό...

— Και τους τρεις!... ξεθαρρεύτηκε να πῇ κα' ή Φεβρονία.

— Σιωπή! φώναξε ο Μπέμπης με θυμό. Όποιος είναι δειλός, ας γυρίσῃ σπίτι του. Έγώ φτάνω και μονάχος μου να τα βάλω, όχι μ' αυτό το Μεμά, παρὰ μ' όλους τους Μεμάδες του κόσμου!

— Καλά λοιπόν, μουμούρισε ο Φούσκας. Άφου έσῶ είσαι τόσο γενναίος, θά σκόλοθηήσουμε.

— Και το κάτω-κάτω θα τις μοιραστούμε, πρόσθεσε σιγὰ κι' ή Φεβρονία.

Όστόσο το μικρό κοπάδι ανέβαινε. Κι' άμα έφτασε σ' ένα ίσκιωμα που είχε στη μέση ένα δέντρο, ο Μεμάς άφησε τα πρόβατα να σκορπίσουν έδω κι' εκεί, κι' αυτός κάθησε στη ρίζα, άκούμπησε τη γλίτσα του, έβγαλε τη φλογέρα του κι' άρχισε να παίζει.

Όῦτε μια φορά δεν γύρισε να ιδῇ κατά τον ξερόλοφο του Προφήτ' Ηλία. Κοίταζε απ' τ' άλλο μέρος, κατά το Μεγάλο Βουνό το δασωμένο, ή χαμήλωνε τα μάτια να βλέπῃ την πόλη, το λιμάνι και την άνοιχτή θάλασσα...

(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΝ παλιό καιρό, οι άνθρωποι, κρίνοντας απ' ό,τι έβλεπαν με τα μάτια τους, έπίστευαν πως ή Γη άποτελούσε τó κέντρο του Σύμπαντος. Στεκόταν δηλαδή ακίνητη στη μέση κι' ό "Ηλιος, τó Φεγγάρι, οι πλανήτες, τάστρα όλα, στρεφόταν δλόγυρά της. Κι' ή Γη μάλιστα ήταν πολύ μεγαλύτερη άπ' τó καθένα. Ο "Ηλιος, άξαφνα, μόλις ήταν σαν τήν... Πελοπόννησο και τó Φεγγάρι, υποθέτω, μόλις σαν τήν Αίγινα. Κι' όταν ακόμα αποδείχθηκε πως ή Γη είναι στρογγυλή, — γιατί στην άρχή ένόμιζαν πως ήταν ίσια, έπίπεδη, — πάνι είχαν τήν ιδέα πως ή σφαίρα αυτή βρισκόταν ακίνητη στο κέντρο και πως μόνο ή σφαίρα τούρανού έκανε καθεμέρια τó γύρο της. Καί, φυσικά, οι άνθρωποι του παλιού καιρού ήταν πολύ περήφανοι για τή θέση τους στη δημιουργία: ή μεγάλη Γη τó κέντρο του κόσμου κι' αυτοί βασιλιάδες άπάνω στη μεγάλη Γη!

Μπορείτε λοιπόν νά φαντασθήτε τήν εκπλήξη, τήν απογοήτευση μ' και τήν άγανάκτηση των καλών εκείνων ανθρώπων, όταν βγήκαν κάποιον νά τους πουν και νά τους άποδείξουν πως ό "Ηλιος ήταν τó κέντρο, πως μόνο τó Φεγγάρι στρεφόταν γύρο στη Γη, πως ή Γη ή ίδια στρεφόταν γύρο στον έαυτό της και γύρο στον "Ηλιο, — τί έξευτελισμός! — πως όλοι οι άλλοι πλανήτες, Άρης, Άφροδίτη, Έρμης και καθεξής, έκαναν δουλειά τó ίδιο, και πως οι άπλανείς, ό Σείριος, ό Άρκτοῦρος, ό Βέγας κι' οι άλλοι, οι άμέτρητοι, ήταν κι' αυτοί τόσο ήλιοι, ανεξάρτητοι, κέντρα πλανητικών συστημάτων δικών τους!

Ακόμα πως ό "Ηλιος είναι δέν ξέρω πόσες χιλιάδες φορές μεγαλύτερος, όχι πιά άπό τήν Πελοπόννησο, άλλ' άπ' όλη τή Γη, και πως τó φώς του πιά κοντινού άστρου χρειάζεται δέν ξέρω πόσες χιλιάδες χρόνια για νά φτάση ως έδω! Φυσικά, μ' αυτή τήν κοσμοθεωρία, ή Γη έπεφτε οίκοτρά άπό τó θρόνο της, καταντούσε ένα «μόριο σκόνης» μέσα στο "Άπειρο κι' ό Άνθρωπος, ό βασιλιάς, δέν είχε πιά παρά τήν άξία ένός «όντιδίου» όπως έλεγαν τότε τά μικρόδια!...

Άλλά παίζει κανείς με τήν Έπιστήμη; Άς τούς καταδίσαν, άς τούς φυλάκισαν, άς τούς κρέμασαν, άς τούς έκαψαν ζωντανούς τούς πρώτους που είπαν αυτές τις «βλαστήμιες». Η καινούρια κοσμοθεωρία επικράτησε. Άν

και τόσο αντίθετη προς τή Γραφική, τήν παραδέχθηκαν ακόμα κι' οι θεολόγοι, που προσάβησαν νά τή συμβιάσουν. Ωστόσο ή θέση του «βασιλιά» Άνθρώπου χαμήλωνε άπό μέρα σέ μέρα, και μάλιστα άφóτου άρχισαν νά βεβαιώνουν οι έπιστήμονες πως κι' άλλοι πλανήτες κατοικούνται άπό λογικά όντα, άπό άνθρώπους νά πούμε, και πως πολύ πιθανό οι άνθρωποι του Άρη ή της Άφροδίτης νά είναι άνώτεροι, τελειότεροι, πιά έξελιγμένοι, με περισσότερο νοῦ και μεγαλύτερο «πολιτισμό» άπό τούς άνθρώπους της Γης. Κι' άν στο πλανητικό μας σύστημα γινόνταν αυτά, τί μπορούσε νά γίνεται σάλλα, τά πιά μακρινά, τά θέατα και τά φάνταστα; Γιατί δηλαδή νά μή ζουν κι' εκεί «άνθρωποι», κι' άνώτεροι άπ' όλους τούς «άνθρώπους» του συστήματός μας; Φρίκη!...

Νά σ' πω λοιπόν τήν αλήθεια; Κι' έγώ, όσες φορές συλλογίζομαι αυτά τά πράγματα, αίσθανόμουν κάτι σαν άμφιβολία, σαν άπογοήτευση και σά λύπη. Δέν ξέρω, μ' ά θά προτιμούσα νά-ταν ακόμα ή Γη τó κέντρο της δημιουργίας, ή τουλάχιστο νά μπορούσαμε νά τó πιστεύουμε όπως οι άνθρωποι του παλιού καιρού. Κι' όταν έβλεπα στά ειδικά βιβλία τούς τεράστιους εκείνους αριθμούς των άστρων, των διαμέτρων, των άποστάσεων και των έτών που χρειάζεται ως νά φτάση έδω τó φώς ή ως τόν "Ηλιο μιά σφαίρα κανονίου, συλλογίζομαι: Νά είναι αλήθεια όλ' αυτά; Μή γίνετν κανένα λάθος στους λογαριασμούς; Μήν είναι καμμία όπτική άπάτη; Μήν έχουν πάρει βάση λανθασμένη;... Έ, λοιπόν, κάτι τέτοιο ήταν! Και νά τώρα ένας Γερμανός άστρονόμος που βγήκε με μιά καινούρια κοσμοθεωρία, όλως-διδόλου διαφορετική άπό κείνη που πιστεύει σήμερα ή Έπιστήμη και άρκετά όμοια μ' εκείνη που πίστευαν οι άνθρωποι του παλιού καιρού. Άκούστε νά σας τήν πω με λίγα λόγια:

Η Γη έπιστρέφει, λέει, στο κέντρο. Τό Σύμπαν, ό,τι βλέπουμε δηλαδή με τα μάτια μας και με τά τηλεσκόπια, είναι μιά σφαίρα που τó κέντρο της είμαστ' έμεις. Η σφαίρα αυτή, με τόν "Ηλιο, τó Φεγγάρι, τούς πλανήτες και τούς άπλανείς, στρέφεται δλόγυρά μας. Τό πιά μακρινό άστρο δέν απέχει άπό μας παρά λίγες χιλιάδες χιλιομέτρα. Και κανένα δέν είναι μεγαλύτερο άπό τή Γη. Ο "Ηλιος π. χ. ξαναπαίρνει τις διαστάσεις της Πελοποννήσου—άπάνω-κάτω— και τó Φεγγάρι της Αίγινας. Άνάλογα... μικροί είναι κι' οι άλλοι πλανήτες. Άκόμα μικρότεροι: οι άπλανείς. Κανένας άπ' αυτούς δέν κατοικείται. Για τή Γη λοιπόν έγιναν κι' υπάρχουν όλα κι' ή

Γη έγινε για τόν Άνθρωπο τόν βασιλιά. Τί χαρά και τί περηφάνεια!

Αυτό παρατηρεί κι' ό ίδιος ό Γερμανός άστρονόμος. Με τήν κοσμοθεωρία του, λέει, που τó ξαναδίδει τόσο μεγάλη θέση, ό Άνθρωπος θά γίνει πιά περήφανος, πιά θαρραλέος και πιά δραστήριος... Μ' άποδειχθή, θά πιστευθή και θά επικρατήση ή σωτηρία αυτή κοσμοθεωρία; Δέν τó ξέρω βέβαια. Ότε σ' είπα όλ' αυτά για νά τά πιστέψετε άνεξέταστα. Σταθήτε. Λένε πως ό Γερμανός άστρονόμος, — ξεχνώ αυτή τή στιγμή τόνόμά του και δέν έχω πρόχειρη τήν έφημερίδα όπου τó διάβασα, — έχει πολύ σπουδαία έπιχειρήματα και οι σοφοί του κόσμου όλοένα τά συζητούν. Άς περιμένουμε τήν κρίση τους. Άλλά κάτι μού λέει μέσα μου πιά μέρα, άργά ή γρήγορα, ή θεωρία θά επικρατήση. Κάτι μού λέει πως όλα εκείνα τά τεράστια και τά ιλιγγιώδη που μ' άράδιζαν οι άστρονόμοι, ήταν... «υπερβολές» κακό όποιοιόμοδ ή άπό όπτική άπάτη. Αυτό, άργά ή γρήγορα, θά ποδειχθή. Κι' ό κόσμος, που τόν είχαμε χαμένο τόσο καιρό, τóσους αιώνες, — άπό τήν εποχή του Γαλιλαίου, — θά ξαναγίνη όλος δικός μας.

Σ' όσάσ'όμαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλασι» άπό τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια άπό τó προηγούμενο —

Συχνά, καθισμένη κοντά του, με τó έργόχειρό της, τó μιλούσε:

— Άχ, αυτός ό παππούς!... Είμαι βέβαιη πως μού κρύβει τις μισές του βίβτες... Χθές τόν έπιασα δυο φορές. Πρώτα μού είπε πως δέν πήγε καθόλου στο Λυκάφην' και σέ λίγο πιά πως ή γυναίκα του είναι καλύτερα. Δέν τ' άκούσατε και σεις, κύριε Τζάκ;

— Πώς είπατε;...

Ο Τζάκ δέν άκούγε. Έβλεπε μόνο τήν καλή, τή σοβαρή εκείνη κόρη, και τά λόγια της έφταναν σ' αυτιά του σά μακρινή μουσική. Πολλές φορές άναγκαζόταν νά τó ξαναλέη, για νά καταλαβαίνη και νά τής άπαντά... Άλλά τί όμορφες, τί θελκτικές ήμέρες περνούσε στο εύλογημένο εκείνο σπίτι και πως όλα γύρο του ήταν καμωμένα έτσι ώστε νά έπιταχύνουν τήν άνάρωσή του! Τό «φαρμακείο», μεγάλη σάλα σχεδόν γυμνή, με ντουλάπια άπό άσπρο ξύλο, είχε παράθυρα μεσημβρινά με μπερντέδες άπό μουσελίνα, που έδλεπαν σένα ήσυχο δρομάκο. Εκεί τελείωνε πιά τó χωριό. Ο όρίζοντας ήταν άνοιχτός κι' οι θειασμένοι άγροί έστελναν άπό πέρα τήν τονωτική μυρωδιά του

ξερού χόρτου και των άγριολούλουδων. Όσο ξανάπαιρνε τις δυνάμεις του, ό Τζάκ προσπαθούσε νά διαβάση. Ξεφύλλιζε τά παλιά βιβλία του γιατρού κι' άνάμεσα σ' αυτά έδρισκε και μερικά που τά είχε διαβάσει άλλοτε μαζί του. Πόσο πιά εύκολα τά καταλάβαινε τώρα! Η Ξεσίλη έκανε τακτικά τήν καθημερινή της εργασία' κι' έπειδή ό γιατρός ήταν πάντα έξω, οι δυο νέοι έμεναν μόνοι με τή μικρή όπηρέτρια. Αυτό οι άυστηρές μητέρες δέν θά τ' άβρισκαν βέβαια σωστό, κι' άν ζούσε ή κυρία Ριβάλ, τά πράγματα θάταν διαφορετικά. Ο γιατρός όμως ήταν παιδί κι' ό ίδιος άνάμεσα στά δυο παιδιά. Έπειτα, ποιος ξέρει; μπορεί νάχε άκόμα τήν ιδέα του...

Ωστόσο ό Νταρζαντόν, άμα έμαθε πως ό Τζάκ έγκαταστάθηκε στο Ριβάλ, τó πήρε για προσβολή προσωπική. «Δέν είναι σωστό νά κάθεται στο ξένο σπίτι, — έγραφε ή "Ιδα στο γιό της. Τί θά λέη κι' ό κόσμος εκεί; πως σ' άπαράτησαμε;...» Κι' έπειδή τó πρώτο αυτό γράμμα δέν έφερε άποτέλεσμα, ό ποιητής άναγκάσθηκε νά γράψη ό ίδιος: «Είχα στείλει τόν φίλο μας Χίρς, τόν έξοχο έπιστήμονα, νά σέ γιατρέψη' αλλά σ' έπροτίμησες αυτόν τόν ήλθιο κι' άμαθή γιατρό του χωριού, που είναι μάλιστα κι' έχθρός μας. Είθε νά μή τó μετανοήσης. Όπως δέποτε, άφοδ σηκώθηκες, σ'ό δίνω προθεσμία δυο ήμερών νά γυρίσης στις Καστανούλες. Άν σέ δυο ήμέρες δέν γυρίσης, θά σέ θεωρήσω έπαναστάτη κατά της πατρικής μου εξουσίας και τά πάντα μεταξύ μας τελειώνουν. Τών φρονίμων όλίγα!»

Μ' όλ' αυτά, ό Τζάκ δέν τó κούνησε. Κι' έπιτέλους πήγε κεί ή μητέρα του. Ο κ. Ριβάλ τή δέχθηκε στο ισόγειο και, χωρίς νά φοβηθή τίποτα, της έκοψε τή φλυαρία και της είπε καθαρά και ξάστερα:

— Κυρία μου, πρέπει νά ξέρετε ότι έγώ έμποδίζω τó γιό σας νά γυρίση στις Καστανούλες. Πρόκειται για τή ζωή του. Ο Τζάκ περνά μιά φοβερή κρίση άπό κόπωση κι' εξάντληση μέσ' στην άνάπτυσή του. Εύτυχώς βρίσκεται στην ήλικία που άνακαινίζεται ό οργανισμός κι' έλπίζω πως δ δικός του θά νάβηξη στη δυνατή αυτή προσβολή, άν, έννοείται, δέν ξαναπέση στά χέρια του έλσεινού σας Χίρς, αυτού του κακούργου, που τόν έπνιγε με τάρωμά του, — ως και μόσοχόν τον έκανε νάναπνέη, άκούς έχει μόσοχο! — με τήν πρόσφαση πως τόν γιατρεύει. Δέν θά τά ξε-

ρατε αυτά, υποθέτω... Όταν πήγα στις Καστανούλες νά τόν πάρω, τόν βρήκα μέσα σέ καπνούς και σέ λιδανιστήρια. Έστειλα μάλιστα στο διάβολο, με μιά κλωτσιά, όλη αυτή τή γιατρική, μαζί με τó γιατρό της μού φαίνεται... Σήμερα τó παιδί είναι έκτός κινδύνου. Αφίστε τó έδω ακόμα λίγον καιρό κι' άναλαμβάνω νά σ' ά παραδώσω πιά γερό, πιά δυνατό άπ' ό,τι ήταν πριν κι' έκανό νά ξαναπαίση τήν τραχεία του δουλειά. Άν τόν πκα-

«Η Ξεσίλη, καθισμένη κοντά του...» (Σελ. 140, σ. γ')

ό γιατρός της τά στέγνωσε με λίγα καλά λόγια. Έπειτα ή "Ιδα, ήσυχα-σένη, ανέθηκε νά ιδή τόν Τζάκ, που διάβαζε όλομόναχος στο φαρμακείο. Τόν βρήκε άλλαγμένο στο καλύτερο, πιά όμορφο, πιά εύγενικό' μ' και πιά άδύνατο, εξάντλημένο, σά νά τó είχε κάνει κόπο αυτή ή άλλαγή.

Χλώμιασε μόλις τήν είδε νά μπαίνη: — Ήρθες νά με πάρης;

— Όχι, όχι, ήσυχασε!... Είσαι πολύ καλά έδω... Κι' ό καλός μας ό γιατρός, που σ' άγαπά τόσο, τί θάλεγε άν σ' έπαίρνα;

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ό Τζάκ συλλογίζόταν πως μπορούσε νά ναι καλά και μακριά άπ' τή μητέρα του. Έμεναν λίγη ώρα μονάχοι και μίλησαν. Η "Ιδα τó έμπιστεύθηκε τά «βάσανά» της.

— Άχ, κι' αυτή ή φιλολογική ζωή, τί μπелάς, παιδί μου!... Τώρα κάνου-

με άπό μιά μεγάλη γιορτή τó μήνα. Διαλέξεις κάθε δεκαπέντε. Πώς άντέχει άκόμα τó κεφάλι μου, ένας Θεός τó ξέρει!... Ο Γιαπωνέζος τó κ. Μορονδάλ, ό πρίγκιπας, έγραψ' ένα μεγάλο ποίημα, στη γλώσσα του έννοείται. Τού πατριού σου τó κατέδηκε νά τó μεταφράση γαλλικά, στίχο προς στίχο. Τώρα λοιπόν μαθαίνει γαπωνέζικα, κι' έγώ μαζί του, φαντάσου, παιδί μου!... Ορισμένως ή φιλολογία δέν είναι για μένα. Τώρα τó κατάλαβα. Έρχονται μέρες που δέν ξέρω τί λέω και τί κάνω. Άμή τó περιοδικό που δέν έχει ούτ' ένα συνδρομητή, που δέν μ' ά δίνει πεντάρα!... Καί ξοδεύουμε, όλο ξοδεύουμε... Τί βάσανο!...

Τή στιγμή εκείνη μπήκε ή Ξεσίλη. — Ω, δεσποινίς Ξεσίλη!... Πώς μεγαλώσατε!... Τί όμορφη που είστε!...

Της άνοιξε διάπλατη τήν άγκαλιά της, τήν έσφιξε, τήν καταπλήξε. Κι' αυτό εύχαρίστησε πολύ τόν Τζάκ, άν και τó περίμενε άπό τή μητέρα του...

Θέλησαν νά τήν κρατήσουν νά φάη μαζί τους, αλλά ή "Ιδα έδρισκε πως είχε άργήσει πολύ και πως ό άντρας της τήν περίμενε. Στο τέλος μάλιστα φάνηκε άνησυχία και σαν άφηρημένη: Σχεδίαζε τó ψέμα που θά τούλεγε για νά δικαιολογήθ.

Φεύγοντας, είπε τó γιό της: — Προπάντων, παιδί μου Τζάκ, δταν μού γράψης, νά μού στέλνης τó γράμμα σου πóst-ρεστάντ... Έννοεί, είναι πολύ θυμωμένος τώρα μαζί σου. Πρέπει νά κάνω τή θυμωμένη κι' έγώ. Μήν άπορήσης άν ιδής σέ κανένα γράμμα μου νά σέ μαλώνω... Είναι πάντα άπό πάνω μου όταν σ'ό γράφω και, καμμία φορά, μού υπαγορεύει... (Άκολουθεί)

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ

Γεμάτη όρμη, με τó στήθος παλλόμενο άπό ένθουσιασμό, σ' είδα έτοιμη νά πετάξης, στά πέρατα τού κόσμου τήν Έλληνική δόξα νά διαλαλήσης. Κι' ήσουν άκέφαλη (*), σά νά μήν έπρεπε νά μ' ά δείξεις τó προσώπου σου τήν άυστηρή όμορφη. Τό μάντευα όμως έγώ τó ώρατο σου κεφάλι, όπερήφανα σηκωμένο, μάνειμισμένα τά μαλλιά άπ' τόν άγέρα της όρμης σου. Κι' έννοιωθα νά φτερώνει μαζί σου κι' ή ψυχή μου, ποθώντας νά πετάξει, για μιά στιγμή, πίσω άπ' τήν άδυσσο των αιώνων, για νά μπορούσε νά βρεί άναστημένο όλο τó κάλλος της άρχαίας Έλλάδος.

Παρίσι, Οκτώβρης 1926.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

(*) Όπως είναι γνωστό, τó άγαλμα της Νίκης της Σαμοθράκης βρέθηκε χωρίς κεφάλι.

την 'Ινδιάνα που σ' ἐνέγραψε') Σφίγγα (οι νέες μου φίλες, που τις χαίρω, θα είδαν βέβαια την ἐγκρίση του ψευδωνύμου των) Νε-ριαν (εὐχομαι καθ' ἐπιτυχία κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι, όπου κι' ἂν πᾶς, δὲν θὰ μὲ ξεχάσης οὐ·ε θὰ πάψεις νὰ μὲ συσταίνεις· πολὺ μὲ συγκλίνῃς τὸ γράμμα σου!) Καμάρι τῆς Μητέρας (χαίρω που ἐγίνες καλὰ· ἔχεις καιρὸ ἀκόμα, ἂν θέλῃς, νὰ παντῆσθαι!) Κώσταν Παπαγεωργίου (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γράψε μου τώρα που ἔκανες τὴν ἀρχή!) Σπαθὶ τῶν Ἑλλήνων (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου καὶ θὰ ἔλαβες τὸ λυσόχαρτο· ἡ ἀπόφασή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε· γράψε μου!) Βαλέντιαν (ἐγκάρδια συλλοπη-τήρια· εὐχομαι κι' ἐγὼ ὡς ἐδῶ νὰ σταματήσουν τὰ κακά!) Ἐβαν (ἐ-χω ὅπ' ὅφει μου δυὸ ὥραφα γράμ-ματά σου, τὸ ἓνα εἰκονογραφημέ-νο· μὰ ποὺ τόπος νὰ παντῆσω σὲ ἑλὰ τὰ ἐνδιαφέροντα που μοῦ γρά-φεις!) Χαρούμενη (μὲ συγκλίνῃ-σε τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ δὲ μ' ἔ-πεισε τὸ τέλος· νομίζω πῶς μπο-ρεῖς νὰ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ στοὺς δι-κούς σου· κανένας δὲν θὰ σὲ εἰ-ρωνευθῇ· ἀπεναντίας...) Γκιώνη (ἐστὶν 35 τετράδια· ὅχι, τὰ ἀσκή-σεις τώρα δὲν μπορεῖς νὰ στείλεις· ἀργότερα που θὰ προκηρυχθῇ νέες Διαγωνισμοί!) Ἐξυπνὴν Γατού-λαν (τὰ ἔλαβα ὅλα· ὦ, τὸ ξέρω, πῶς καὶ μεγάλη ἐσὺ δὲν θὰ μὲ χωρίσῃς!) Ἐλ. Ρουσσάκη (τὸ ξέρω ὅτι οἱ περισσότεροὶ καθηγη-ταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσ-σαλονίκης εἶναι νεωτερισταὶ· καὶ μάλιστα τὸ πολὺ ἀγαπητὸς κι' ἐδῶ κ. Σωτηριάδης· ὅχι, δὲν ἀνατυ-πώθηκε ἀκόμα!) Μήλον τῆς Ἐ-ρίδος (ναί, ἐστὶν 12) Μόνα Λί-ζαν (ἐστὶν 12) χαίρω κι' εὐχαρι-στῶ γιὰ ὅσα γράφεις· γιὰ τὰ κομ-μάτια σου σοὺ εἶπα· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀποβαρυνθῇς, ἀλλὰ τώρα που εἶδες γιὰ ποῖο λόγο δὲν ἐ-νεκρίθη ἐκεῖνο, νὰ γράψῃς ἄλ-λο καλύτερο!) Ζαρκάδι τῆς Πα-λιανῆς (χαριτωμένο τὸ γραμματά-κι σου! ἐστὶν 12) γράψε μου!) Ἡ-ρωϊκὴν Ροῦμελην (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ἔλπιζω νὰ μὴν δίνῃς συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστη-ση, κι' ἂς εἶσαι πιά... γέρος!) Μηλολόγην (ναί, ἐμπροθέσμως!) Αἶθραν τοῦ Εὐξείνου (μὲ λύπη μου, ὅχι· θὰ ἔκανα, βλέπεις, ἐξαι-ρεση· καὶ τότε θάχην ὅλοι τὴν ἰ-δια ἀξίωση!) Μήδειαν (φίλησέ μου τὴ μικρούλα Φιφὴ πού, σὺν τῇ Σγουρόμαλλῃ σὺν ἦταν μικρή, διηγάει μόνο τὸ Μπέμπι καὶ τὰ Π. Πνεύματα, κι' ὅλα τὰλλα τὰ θεωρεῖ περιττά...) Γλυκὸ Χαμόγε-λο (ἐστὶν 12) ὅχι, ἡ Εὐφ. Μυσία δὲν ἔχει τίποτε) Περαστικὴν (μπορεῖς!) Κατίαν Κ. καὶ Μαγ-γαρίαν Α. (ἀδύνατο· εἶχε τυπω-θεῖ τὸ φύλλο) Κομοκορέζον (ἡ ἐγκρίση στοιχίζει 10 δρ. ὅχι 5!) Ροδόλφον Βαλεντίνο (ὠραίατα τὰ τετράδια σου!) Ἀρίωνα (τοῦ Κ. Β. στέλλω τώρα τὸ φύλλο στὴν Ἀμερικὴ) Δίβιον (ἐστὶν 2 λυ-σόχαρτα· διεύθυνε Α. Π. δὲν ξέ-ρω!) Ἑλλάδα τῶν Ὀνειδῶν, Ἀγ-

γελον, Ἠλεκτρικὸ Κύμα κτλ. Τραγοῦδι Πόνου, Πηλέα, Σαρ-λὸ, Ἱερολοχίτην, Γιάννην Δει-λινὸν (ἐστὶν 12) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα με-τὰ τὴν 13 Μαρτίου, θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Μαΐου.)

229. Δεξιόγραφος
Θεοῦ βλέπεις στὸ πρῶτο μου,
Στάλλο διακεντρικὸ,
Φωτιστικὸ τὸ τρίτο μου
Καὶ τ' ὅλο ἱστορικὸ
Μᾶς κάνει βασιλεῖα
Μέ... περικεφαλαία
Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

230. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἀπὸ 'να ἀρχαῖο γίνεται
Γνωστὸ σου βασιλεῖα
Ποὺ ἀλλάζει τὸ λαϊκόν,
Κι' ὑψώνεται στὸ Λίβανο
Περὶ φανήν κι' ὥραια
Μὲ κάθε στολισμό.
Μὰ τῶρ' ἀναγραμματίσ' τη
Μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο,
Καὶ κερδισμένους βρῆκασαι
Γιὰ τὸ μικρὸ σου κόπο.
Μεγάλῃ Ἑλλάς

231. Μεταγραμματισμὸς
Χώρα ἀπέραντη, τρανή,
Ἄπ' τὸ Χάρτη θὰ σηδῆξῃ,
Ἄν τὸ σῖγμα κἀνης νῆ,
Καὶ θὰ νοιώσῃς στενωχώρα,
Τεμπελιά πολλή καὶ πλῆξη,
Καὶ θὰ πᾶς νὰ κάτῃς χώρα.
Σταυραετὸς

232. Ἀναγραμματισμὸς
Πόλιν ἀρχαία, ὅπως τὴ λέμε
μὲ τὸ τωρινὸ ὄνομά της,
Ἄν τὸν τόνο κατεβάσῃ,
Θὰ παρουσιασθῇ ἡ θεὸς της.
Σίφων

233. Πυραμῖς
+
* + *
* + *
* + *
* + *
* + *
* + *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν· σύμ-φωνον, χρονικὴ διαίρεσις, πο-ταμὸς τῆς Ἱταλίας, ἀρχαῖος μυθο-γράφος, χώρα τῆς Ἑλλάδος.
Καθ' ὅπως οἱ σταυροὶ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι.

Εὐγενὲς Ἰδανικὸν
234-238. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀντάλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
λιτός, μέρος, Σύρος, πλάτος, κλεις.

Μέλισσα
239. Πρόβλημα
Στὴν Ἀκρόπολιν καὶ στὸν Λυ-καβητὸ ἦταν μερικὰ περιστέρια.
Τὰ περιστέρια τῆς Ἀκροπόλεως φωνάζουν στὰ περιστέρια τοῦ Λυ-καβητοῦ:

— Δὲν μᾶς στέλνετε ἓνα ἀπὸ σᾶς, νὰ γίνωμε ἴσα κι' ἴσα;
Καὶ τὰ περιστέρια τοῦ Λυκα-βητοῦ ἀπαντοῦν:
— Δὲν μᾶς στέλνετε ἓνα σείε, νὰ γίνωμε διπλά;

Πόσα περιστέρια ἦταν στὴν Ἀ-κρόπολιν καὶ πόσα στὸν Λυκαβητό;

Ρωμῖος
240. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἐπιθέτων
Εἰς τὴν κατωτέρω λέξεις δώσα-τε ἀρμόζοντα ἐπίθετα καὶ τοιαῦ-τα, ὥστε τὰ ὅλ' αὐτὰ νὰ γίνωμε γνω-ριστὰ ὑπὸ πέντε λέξεις:
Ἀλέξανδρος, ἀρνάνι, λαγός, λέων, πρεσβύτερος, μέλισσα, ἁ-λώπηξ, ὄφις, φάρος, Ἑλένη, πε-ριστέρα, ἵππος, Ἀχιλλεύς, σε-λήνη.

Ἀφρισμένον Κύμα
241. Μικτὸν
οιοιο - γυ - α - πλλ - αει - κ - α - λγ
Ἀναξίλυτρος

242. Γεῖφος
μὲν ε
καὶ
μὲν ε
Φωτεινὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

243. Saus Voyelles
hnn - st - q - ml - * - rns
Nikos Ἀργυρίου

244. Rébus
L'âne ea C C zon
C C
Ἡλιόβγαλτη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. Ἀρτηρία (ἄρτοι, ροαί.)—2. Ἀνδόνι (ἄ, ἡδονή.)—3. Ρῆνος-θρηγος.—4. Ἰστός-σίτος.—5.

ΜΗΝ ΩΡΙΩΝ ΗΛΙΟΣ
Α Ν Α Τ Ο
Ν Α Μ Α Ε Α Ρ Ω Φ
Ο Ν Ο Ε Ι

ΣΙΓΜΑ ΣΦΙΓΕ ΑΗΡ

6. ΓΡΑΝΙΚΟΣ (γράκος, Διάκος, Νικίας, Ἴος, Κράσος, ὄρνις, Σι-κινος.)—7-11. Διὰ τοῦ Ο: νοσο-κόμος, πρόδρομος, πρόδος, ὁ-βόλος, μονόλογος.—12. ΕΟΥ-Ο-ΗΑ=Σέβου τὸ γῆρας. (Εὐφυής, Ὀμοῦ, Ὑπνος. Ὀχθη, Ἥλιτα, Αἰδώς.)—13. Ἡ γλῶσσα μὴ προ-τερχέτω τοῦ νοῦ.—14. Ὁ σκο-πὸς ἀγιάζει τὰ μέσα (ὡς, κόπος, ἀγία, ζήτη μ.σα.)—15. ecurie (écu, riz.)—16. Il faut garder une poire pour la soif.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-ξις, πέραν δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΖ' — 302
ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ, ἀνταλλάσσου Μικρά Μυ-στικά μὲσόν τῆς Διαπλάσεως:

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ

ΚΖ' — 303
«ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΔΕΞΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927 — 5 μ.μ.
Ἔς τὸ ὅδεον Φαληρῶν ἐγενεὶς πα-ραχωρηθῇ: ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ «25 Μαρτίου» (ἐπ' ἐκκαίρι τῆς Ἐθν. ἐορτῆς).

ΚΖ' — 304
Ἐλασίνα, Φίλανθε, ἔλαβα καὶ σὰς ὑπερ-ευχχαριστῶ. Κι' ἐγὼ εὐχαριστῶ.

Ἱερολοχίτης

ΚΖ' — 305
Παλιὸ Κρασί, Παλιὸ Βιολί, Γιού-Γιού, Σέρλος - Χόλμς. Φάρε τοῦ Βοσπόρου, Γουναπόπαι, Σίφων, ἀνταλλάσσου Μι-κρά Μυστικά: Δίσις: Μὲσόν Διαπλάσεως.

Ἱερολοχίτης

ΚΖ' — 306
Διαπλάσσειν, Σύλλογον, Παλιόστοι, Βουλγαροκτόνον, Ἐρμή, Φαλοκίε, Ὀμίε, Διαπλάσσειν Δημοκρατία, Ἀγ-γέλε, Νόβη, Ἀθῶ, Ἀφρισμένον Κύμα, Ἡλιόβγαλτη, Περιμένον. (Τῆς ΚΖ' — 245 συμμετοχὴ διδραχμῶν.)

ΚΖ' — 307
ΑἱΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΔΟΞΑ,
τὸ ὠραιότερον ψευδώνυμον τοῦ 1927.
Ἠλεκτρικὸ

ΚΖ' — 308
Ἡλιόβγαλτη! παιδιὰ, ὄνομα καὶ πράγμα.
Ἡρόδον τῆς Ἐρήμου—Ἀριάδην Ζαρ-κιά.
ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΚΖ' — 309
Ολόθερμα ψηφίω τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΙΔΕΩΔΕΣ. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ψη-φίστε ὅλοι.

ΚΖ' — 310
Ἡλιόβγαλτη, ντροπὴ λευκωμὰ σου νὰ γυρίσῃ στὸ Γυμνάσιον.

Τσουκινιδούλα

ΚΖ' — 311
Διοπλάσσειν, ὁ Διαγωνισμὸς μας ἀ-ναβάλλεται, ἔνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων, μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

ΝΑΝΤΙΑ, ΝΑΔΙΑ, ΝΑΝΤΑ

ΚΖ' — 312
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους καὶ ὅλους. Δίσις: Χαράλαμπος Καπλάνης, μαθητὴν Γυμνασίου, Σουφλίου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΝΟΥ

ΚΖ' — 313
Ψηφίω τὸ ὑπέρτονον ψευδώνυμον ΕΛΛΗ-ΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ. ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

ΚΖ' — 314
Στὸ Ἡράκλειον ἰδρύθηκε ὁ σύλλογος «ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ». Πρόε-δρος: ΚΡΗΤΙΚΟ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ. Ἀντι-πρόεδρος: ΓΕΩΡΓΙΑΝΘΕΙΝΟΣ, Γραμ-ματεὺς: ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΣΦΑΚΙΑ, Ταμίας: ΖΑΡΚΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΝΗΣ, Σύμβουλοι: ΖΗΛΕΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ, ΜΕΓΑΛΟΠΡ-ΟΠΙΔΗ, ΠΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ, ΔΟ-ΞΑΣΜΕΝΟ ΑΡΚΑΔΙΑ, Μέλῃ: ΚΡΗΤΙ-ΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΛΙΑ, ΕΝΔΟΞΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΛΙΑ. Ζητοῦνται ἐντιπρόσωποι. Δίσις: Δ. Κ. Ρ. Π., Ἡρά-κλειον Κρήτης.

ΚΖ' — 315
Ἰδρύθη σύλλογος «ΑΣΤΗΡ» ἐν ΑΘΗ-ΝΑΙΣ, Γενόμενον ἀρχαιεργῶν ἐξελέγη-σαν. Πρόεδρος: Εὐέλπης, Ἀντιπρόεδρος: Βόλας, Γραμματεὺς: Πάτερ Παχού-μιος, Ταμίας: Κόντε-Ρεπάνης, Σύμ-βουλος: Σταυραετὸς. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἐντιπρόσωποι. Δίσις: Στυλιανὸν Να-ομιδίου, Χατλήχρηστον, 15. Ἀθήνας.

ΚΖ' — 316
Ψηφίω τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.
Ρεπόρτερ

ΚΖ' — 317
Μηλολόγη, Λουίζα, Σόνια, Γιού-Γιού, ἀλληγογραφίμη, Δίσις: Γόντικα, Ἀ-σκληπιδ 34, Ἀθήναι.

Φαέρης

ΚΖ' — 318
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927
Πρόεδρος: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ.

Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ. Γραμματεὺς: ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ. Ταμίας: ΔΟΥΕ ΤΗΣ ΟΡΕΑΝΗΣ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Εξεπαθώματος: ΑΘΑΝΑΤΑ ΕΜΑΔΑ. Διαγωνισμῶν: ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ.

Ἀντιπροσώπων: ΣΥΡΚΟΥΦ. Δημοφεισμάτων: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἀποκαλύψεων: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΜΑΣ.

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Δεχόμεθα μέλη καὶ ἐντιπρόσωπους. Αἰ-τήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

Διορθίονεν Ἀντιπρόσωπον Σουφλίου: Ἀπόγονον Ἡρώων.

Ἀντιπροσώπων: ΣΥΡΚΟΥΦ

ΚΖ' — 319
Εἰς πᾶν σὲ μὴ κάρτα γράφατε ἓνα ἀριθ-μὸν τῆς ἀρσεκίας σας (1—20). Θὰ βραβεύω τρεῖς. Συμμετοχὴν τριδραχ-μῶν· προθεσμία δέμηνας. Παρακαλῶ ὅλους καὶ ὅλους νὰ λάβουν μέρος. Δίσις: Κύριον Ἰωάννην Μπακοπούλου (διὰ Κελεμῆ), ὁ-δὸς Φυλῆς 8, Ἀθήνας.

ΚΖ' — 320
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ χρο-ματιστῶν καρτῶν καλλιτεχνικῶν ἢ το-πειῶν μὲ μιὰ ὁμοίαν σκῆψιν. Προθεσμία δέμηνας. Βραβεῖα τρία εἰς ἑκάστην.

ΕΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

ΚΖ' — 321
ΥΠΟΕΠΙΘΡΕΙΤΕ τὸν διαγωνισμὸν τῆς ΕΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑΣ.

ΛΕΛΙΑ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΜΟΡΕΛΛΑ